

pandub! — Tema meeleheitmine tõusis tõige kõrgemale tipule, kui ta selle peale mõtles, mil kombel tema peremees tema peale oli waadanud, tema peale, selle meeleanufuse üle mitte tõe wabel ei wõinud olla! Et Smitson mitte hulluks ei läinud, see oli weel suur Jumala õnn.

Ilmaaegu otsis ja uuris politsei terve Nju-Jorki läbi. Ilmaaegu oli ta Smitson ise, kes 2000 dollarit warga pea peale oli lubanud, kurjategijat püüdnud kätte saada. Kaks rasket päewa oli juba nõnda mööda läinud. Smitsoni hinge ahastus ja piin oli hirmus, ta kuitas silmanähtawalt ära, ja nii ilmsi kui unenägudes seisis peremees tema ees ja wahtis oma suurte silmadega tema otsa. Teise päewa õhtul juba nägi õnnetu Smitson, et temal raha kättesaamise lootust enam pole ja temale tuli imelik hül mõte päha. Kolmandal päewal seisis kõikides Nju-Jorki leitungides järgmine kuulutus:

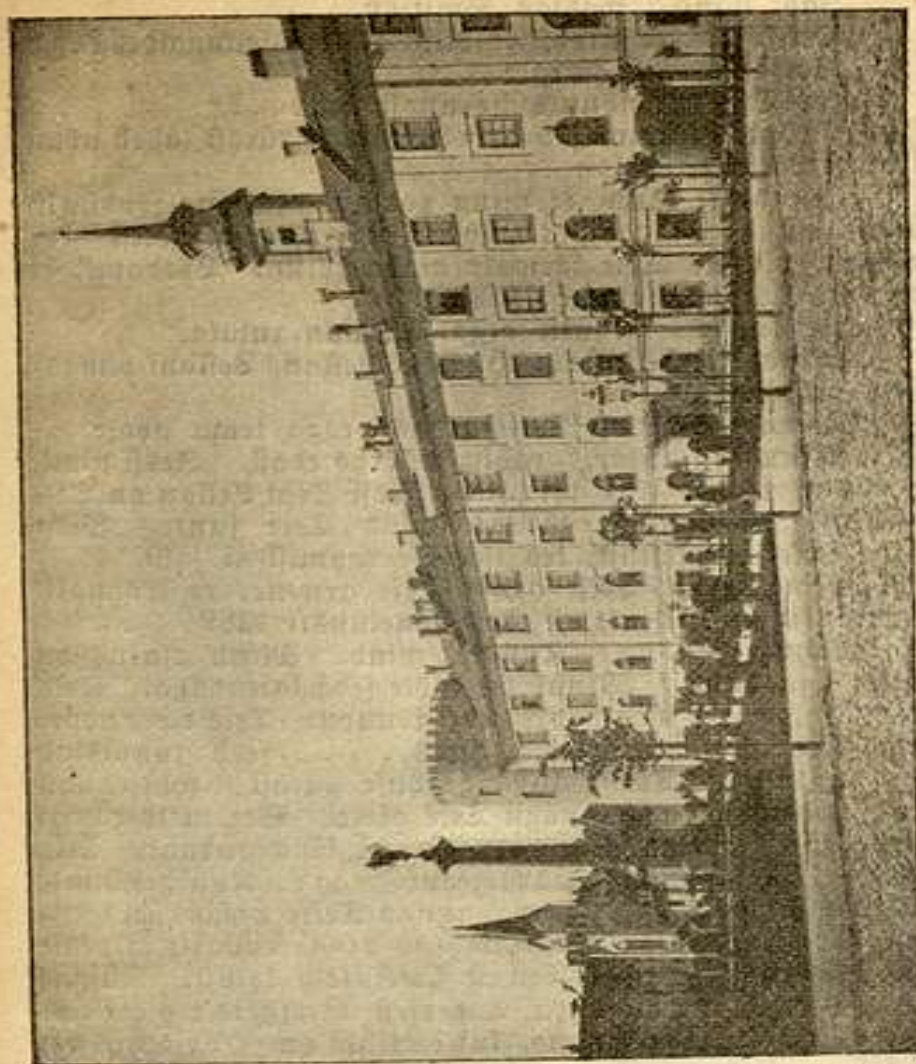
„Üks tundmata inimene on siin laupäewal enne lõunat 55. uulitsa peal sõitwas omnibuses rahapali 85 tubande dollariga ära warastanud ja see raha oli masinawabriku omaniku Anderson Brothers'i oma. Mina annan sellega wargale teada, et warastatud rahasumma tõige hiljem neljapäewa hommikul wara kell 9 minu kätte peab toodama, eht muidu olen mina sunnitud ennast püssiga maha lastma. Auusa kodaniku surm piinaku siis warga südametunnistust.

Thomas W. F. Smitson.”

See kuulutus mõjus Smitsoni peale rahutawalt ja ta ootas külma werrega, mis kuulutusest siis dieti wälja tuleb.

III.

Neljapäew jõudis juba kätte ja raha ei olnud ikka weel teegi toonud. Kell 6 hom. tõusis ta üles, ajas oma habeme ära ja pani enese korrapäraalselt riidesse. Tema oli kindlaste nõuult wõtnud oma kuulutuse järele teha. Thomas W. F. Smitson istus kell 8 kirjutuslaua ja oli üsna rahuline; ta kirjutas mõned kirjad oma peremehele, sugulastele ja sõpradele ja seletas neile oma surma põhjuse ära ja ütles, et tema auu teda mitte ei luba elada. Siis — kell oli juba $1/29$ — wõttis tema oma wäikese taskurewolwri „Anderson Brothers'i patent“, pistis wiis patroni sisse ja pani ta siis enese ette laua peale. Rewolwri kõrwale pani ta oma tasku-uuri — kell oli juba 10 minutit üle poole üheksa ja hakkas siis weel üht sigarit suitsetama. „Weel 20 minutit!“ ütles ta ja põõbris omad silmad kella poole. Nüüd tõstis imelik iseenele tapja omad

jalad üles kirjutuslaua peale ja lastis siis oma lehaleen-tooli tagasi wajuda — nõnda armastawad ameeriklased enamaste istuda. Äkiselt koputati ufse külge. „Sisse!“ hüüdis Anderson Brothers'i ärijuhataja ja tema nägu lõi natuke walgeks. Üks läts lahti ja sisse astus wanadlane isand. Wõõras wõis eht 50 aastat wana olla ja oli üle ja üle mustas riides.

„Herra Thomas W. F. Smitson?“ küsis wõõras, pärast seda, kui ta oli lahkeste teretanud.